

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 468/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Rybár, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 84/2015 z 24. februára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2016 osobne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Rybár, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 84/2015 z 24. februára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C 23/2014 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), domáhala zaplata sumy 2 134,78 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 18 C 23/2014 z 22. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok z 22. októbra 2014“) bola žalovaná zaviazaná sťažovateľke zaplatiť sumu 1 085,18 € s úrokom 8,5 % ročne z dlžnej sumy od 10. septembra 2013 až do zaplata (výrok I rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014). Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá, keďže o „*tomto nároku rozhodoval exekučný súd v konaní pod sp. zn.: 39 Er/243/2007*“ (výrok II rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014). Okresný súd zároveň žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok vo výške 65 € (výrok III rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014) a rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014).

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2014 potvrdený ako vecne správny, pričom krajský súd svoje rozhodnutie „*takmer nijako neodôvodnil, resp. odôvodnil ho iba v šiestich krátkych odsekoch, ktorú sú navyše formulárové a je možné ich použiť ako šablónu na akékoľvek iné potvrdzujúce rozhodnutie*“, čím podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že odvolací súd „*vo svojom rozhodnutí nijako nezdôvodnil, aké a ktoré skutočnosti rozhodujúce pre vydanie jeho rozhodnutia považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení*

dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. ... odvolací súd bol povinný aspoň v základných bodoch poukázať na rozhodujúce skutočnosti, ktorými sa riadil pri vydávaní rozhodnutia.“.

Podľa sťažovateľky je právo na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a krajskému súdu uloží povinnosť uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 239,69 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za nedostatočné odôvodnený, keďže sa v ňom krajský súd obmedzil len na „*formulárové*“ a „*šablónovité*“ odôvodnenie, ktoré je možné použiť na akékoľvek iné potvrdzujúce rozhodnutie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci

nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol v súlade s v tom čase platným a účinným § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako vecne správny potvrdený rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2014, pričom s prihliadnutím na § 219 ods. 2 OSP sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu v napadnutej časti a obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na text § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu obsiahnutým v rozsudku z 22. októbra 2014, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP, a s prihliadnutím na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na odôvodnenie rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014.

Z rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014 vyplýva, že sťažovateľka si voči žalovanej nárokovala zaplatenie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo tým, že jej

uhradila finančné sumy nad rámec skutočne poskytnutých finančných prostriedkov na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere uzavretých medzi sťažovateľkou ako spotrebiteľkou a žalovanou ako dodávateľkou. Konkrétne išlo o plnenie dlhov na základe zmluvy č. 9190028 zo 16. februára 2005 o poskytnutí sumy 464,71 €, zmluvy č. 9190058 z 21. júla 2005 o poskytnutí sumy 531,10 €, zmluvy č. 9190107 z 25. mája 2006 o poskytnutí sumy 663,88 € a zmluvy č. 901300131 z 15. decembra 2009 o poskytnutí sumy 500 €.

V odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014 sťažovateľka uplatnila zásadnú námietku, v zmysle ktorej je povinnosťou všeobecného súdu rozhodnúť o právach a právom chránených záujmoch subjektov občiansko-právneho vzťahu aj v prípade, ak takéto oprávnenie nie je zákonom výslovne dané, a zdôraznila povinnosť okresného súdu zaoberať sa v rámci konania o žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia aj „nezákonnosťou exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 39 Er 243/07“, predmetom ktorého bol nárok žalovanej proti sťažovateľke uplatňovaný na základe zmluvy č. 9190107 (ďalej aj „zásadná námietka sťažovateľky“).

V relevantnej časti rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014 citovanej ďalej sa už okresný súd podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so zásadnou námietkou sťažovateľky, ktorou spochybňovala „nemožnosť“ všeobecného súdu konajúceho vo veci bezdôvodného obohatenia preskúmať „zákonnosť exekučného konania“, v rámci ktorého bol uspokojený nárok žalovanej na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu.

V podstatnej časti rozsudku z 22. októbra 2014 okresný súd k tomu uviedol:

„Žalobkyňa nerozporovala sumu finančných prostriedkov, ktoré reálne od žalovaného získala, pričom rozsah splatenie dlhu vyplýval z prehľadu úhrad dlhu. V prípade zmluvy č. 9190028 žalobkyňa oproti skutočne poskytnutým finančným prostriedkom zaplatila navyše sumu 260,28 eur, zo zmluvy č. 9190058 nad rámec svojej povinnosti uhradila 424,90 eur, v prípade zmluvy č. 9190107 táto finančná čiastka činila až 1.707,60 eur a v prípade zmluvy č. 901300131 484 eur. Výška bezdôvodného obohatenia zodpovedá rozsahu plnenia, ktoré žalobkyňa uhradila žalovanému nad rámec skutočne

poskytnutých finančných prostriedkov zo zmluvy č. 9190028, 9190058 a 901300131. V prípade zmluvy č. 9190107 bol nárok žalobcu zo zmluvy vyplývajúci predmetom exekučného konania sp. zn. E 92/07, v konaní súdneho exekútora [REDACTED], ktorému bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie tunajším súdom v konaní sp. zn. 39 Er 243/07. Poverenie bolo vydané na základe rozsudku stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 30. 10. 2006 a právoplatného dňa 20. 11. 2006. Podľa návrhu na vykonanie exekúcie žalobkyňa dobrovoľne uhradila v splátkach sumu 658 eur. Nad uvedenú sumu bol nárok žalobcu uspokojený v rámci exekučného konania zrážkami z dôchodku žalobkyne. Exekučné konanie bolo ukončené vrátením poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu splnenia žalovanej pohľadávky. Aj keď je súdnou judikatúrou ustálené (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 7 ECdo 222/13 zo dňa 5. 2. 2014), že v exekučnom konaní exekučný súd je oprávnený a povinný preskúmať zákonnosť a správnosť exekučného titulu, ktorým je aj rozhodcovský rozsudok, súd vychádzal zo záveru, že v prípade, ak je exekučné konanie ukončené, súd v konaní o pohľadávke uspokojenej v takomto exekučnom konaní, nie je oprávnený preskúmať správnosť postupu a prijatých záverov exekučného súdu, exekútora, a opakovane rozhodovať o právach a povinnostiach oprávneného a povinného. Právomoc súdu na konanie v štádiu exekučného konania vyplýva z ustanovení Exekučného poriadku (zák. č. 233/95 z. z.) a prislúcha len exekučnému súdu. Pokiaľ takáto exekúcia prebehla a bola ukončená, zo zákonných ustanovení nevyplýva možnosť súdu v tomto konaní preskúmať už ukončené exekučné konanie a jeho predpoklady. Z uvedených dôvodov súd uzavrel, že finančná čiastka 1 049 eur, ktorá bola plnená zo zmluvy č. 9190107 na základe exekučného titulu v rámci exekučného konania, aj vzhľadom na zásadu vyplývajúcu z ust. § 61 zák. č. 233/95 Z. z., v zmysle ktorej navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, nie je spôsobilá byť predmetom tohto súdneho konania. V časti, v ktorej žalobkyňa z uvedenej zmluvy plnila mimo exekučného konania vo výške 658 eur, súd považoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za dôvodný. Celkovo tak rozsah nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetných zmlúv zodpovedal sume 1.827,18 eur... Zohľadňujúc započítanie vykonané žalobkyňou, v ktorom rozsahu pohľadávka voči žalovanému zanikla (742 eur), právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zodpovedá sume 1.085,18 eur.“

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

Ústavný súd v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky konštatuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Uvedenému právnomu názoru zodpovedá aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý napr. vo veci Ruiz Torija c. Španielsko (rozsudok z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B) uviedol: „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý

argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ Ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmavať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav.

Udržateľnosť odôvodnenia okresného súdu k zásadnej námietke sťažovateľky podporuje aj ustálená judikatúra ústavného súdu, ktorý už viackrát zdôraznil (m. m. I. ÚS 456/2011, II. ÚS 340/2013), že exekučný súd je v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu, a to nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (pozri k tomu aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 164/1996 z 27. januára 1997 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 58/1997).

Toto oprávnenie, ako aj povinnosť sa však vzťahujú *expressis verbis* na exekučný súd, teda v okolnostiach prerokúvanej veci na okresný súd konajúci vo veci vedenej pod sp. zn. 39 Er 243/07, a nie na okresný súd konajúci vo veci žaloby sťažovateľky o vydanie bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť aj to, že k preskúmaniu zákonnosti exekučného titulu v rámci exekučného konania môže pristúpiť exekučný súd *ex officio*, ale aj na základe podnetu (návrhu) samotného účastníka exekučného konania. Pokiaľ sťažovateľka ako účastníčka exekučného konania opomenula uplatniť svoje procesné právo, ktoré jej v rámci exekučného konania prináleží, toto zanedbanie nemožno nahrádzať neskôr v inom konaní, a to aj s prihliadnutím na právnu istotu účastníkov konania danú právoplatným a vykonateľným exekučným titulom „nespochybným“ v rámci samotného exekučného konania, ktoré sa na podklade tohto exekučného titulu viedlo.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov a citovanej časti napadnutého rozsudku okresného súdu v spojení s aplikáciou postupu podľa § 219 ods. 2 OSP krajským súdom, ústavný súd vo vzťahu k všeobecnej námietke sťažovateľky, že odôvodnenie napadnutého

rozsudku krajského súdu je nedostatočné, keďže je „*formulárové*“ a „*všeobecné*“, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dospel k záveru, že krajský súd o odvolaní sťažovateľky rozhodol ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom.

Za situácie, keď sťažovateľka v odvolaní uplatnila rovnakú argumentáciu ako v konaní pred súdom prvého stupňa (zásadná námietka sťažovateľky) a už v tomto konaní dostala dostatočnú odpoveď na to, prečo jej argumentácia nebola opodstatnená, a keďže krajský súd nedospel k iným skutkovým alebo právnym záverom než súd prvého stupňa, zákonom predvídaným postupom podľa § 219 ods. 2 OSP sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, neexistujú relevantné dôvody na to, aby ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska akokoľvek spochybňoval rozhodnutie vydané v rámci odvolacieho konania len na základe toho, že krajský súd v okolnostiach daného prípadu postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP. Ústavný súd zdôrazňuje, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci zastáva názor, že bolo nielen možné, ale aj vhodné uplatniť postup podľa § 219 ods. 2 OSP, t. j. zúžiť rozsah odôvodnenia len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu z 22. októbra 2014. Nie je totiž hospodárne a ani účelné, aby súd rozhodujúci o odvolaní uvádzal tie isté dôvody alebo aby len inými slovami vyjadril dôvody, pre ktoré bol účastník konania už v konaní pred súdom prvého stupňa neúspešný.

Berúc do úvahy už uvádzané právne názory vzťahujúce sa na prerokúvanú vec a s prihliadnutím na citovanú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014, s ktorým sa krajský súd v napadnutom rozsudku stotožnil, ústavný súd konštatuje, že záver všeobecných súdov o tom, že finančná čiastka 1 049 eur, ktorá bola plnená zo zmluvy č. 9190107 na základe exekučného titulu v rámci exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 39 Er 243/07, nie je spôsobilá byť predmetom súdneho konania vo veci žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, nemožno označiť za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu (a v konečnom dôsledku ani

s názorom okresného súdu) nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o „neudržateľnosti“ či arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Súčasťou stabilizovanej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) je aj právny názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu z 22. októbra 2014 a s ohľadom na všeobecnosť námietky sťažovateľky, ktorou spochybňovala rozhodnutie odvolacieho súdu, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení zo strany krajského súdu, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so sťažovateľkou označenými článkami ústavy a dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd v reakcii na sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy zdôrazňuje, že jeho hlavný význam spočíva v tom, že súdy, ako aj iné štátne orgány a orgány verejnej správy majú povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc (m. m. II. ÚS 78/03).

Do obsahu základného práva na právnu pomoc však nepatrí, tak ako sa to mylne domnieva sťažovateľka, právo na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu. Keďže sťažovateľkina argumentácia nie je spôsobilá na to, aby ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o porušení

základného práva na právnu pomoc zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2017